

Sygn. akt II Cz 635/19

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2019 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia pozwanego P. P. na rozstrzygnięcie o kosztach procesu zawarte w pkt II postanowienia Sądu Rejonowego w K. z (...) r., sygn. akt (...)

w sprawie z powództwa K. (...)

o zapłatę

p o s t a n a w i a:

I. **oddalić zażalenie;**

II. **zasądzić od pozwanego na rzecz strony powodowej 225 zł kosztów postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym rozstrzygnięciem zawartym w pkt II postanowienia z 12 czerwca 2019r., Sąd Rejonowy nie obciążył strony powodowej K. (...) obowiązkiem zwrotu kosztów procesu. W ocenie Sądu, w sprawie zachodziła konieczność zastosowania art. 102 kpc, gdyż strona powodowa dopiero ze sprzeciwu od nakazu zapłaty dowiedziała się, że pozwany jest osobą ubezwłasnowolnioną częściowo. Pomimo tego, że przed wniesieniem pozwu pozwany był wzywany do zapłaty, nie zawiadomił on strony powodowej o ubezwłasnowolnieniu. Tym postępowaniem niejako wywołał on proces oraz koszty z tym związane.

W zażaleniu na powyższe rozstrzygnięcie, pozwany zarzucił naruszenie art. 102 kpc, poprzez zastosowanie, wynikające z błędnego przyjęcia, że należy uznać za sprzeczne z zasadami słuszności żądanie zapłaty kosztów procesu zgłoszone przez pozwanego, który swym postępowaniem wywołał proces i koszty z nim związane, albowiem- zdaniem Sądu- strona powodowa nie miała wiedzy o okolicznościach częściowego ubezwłasnowolnienia pozwanego i kierując pozew była przekonana o zasadności swojego roszczenia, zaś pozwany lub jego kurator nie odpowiedzieli na przesądowe wezwanie do zapłaty, podczas, gdy:

- pozwany udowodnił w toku postępowania, że jego pełnomocnik informował pierwotnego wierzyciela o okoliczności nieważności umowy z uwagi na częściowe ubezwłasnowolnienie pozwanego i to jeszcze przed dokonaniem cesji wierzytelności,

- strona powodowa nie przedłożyła żadnego dokumentu doręczenia pozwanemu zawiadomienia o dokonaniu cesji jak i przesądowego wezwania do zapłaty spornej należności, tak więc pozwany bądź jego kurator nie mogli zawiadomić strony powodowej o ubezwłasnowolnieniu, skoro w ogóle nie wiedzieli o cesji wierzytelności.

Wskazując na powyższe zarzuty, pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od strony powodowej na swoją rzecz 3.617 zł kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Należy zgodzić się z oceną Sądu I instancji, iż w przedmiotowej sprawie zachodził wypadek szczególnie uzasadniony, który umożliwił w pełni skorzystanie z zasady słuszości określonej w art. 102 kpc. Przepis ten znajduje zastosowanie jedynie w sytuacjach wyjątkowych, w których na korzyść strony przemawia, nie tylko jej trudna sytuacja majątkowa, ale też inne okoliczności, jak np. choroba, czy szczególny charakter sprawy. Takowe w rozpoznawanej sprawie, Sąd pierwszej instancji, w obszernym uzasadnieniu wyraźnie wskazał i Sąd Okręgowy tę argumentację w całości podziela. Jeśli zaś chodzi o zarzuty związane z udzieleniem informacji o ubezwłasnowolnieniu pierwotnemu wierzycielowi, to nie mogły one odnieść żadnego skutku. Jeśli bowiem, jak to utrzymuje pozwany, umowa kredytu będąca przedmiotem cesji wierzytelności była nieważna, to nieważna była również sama cesja wierzytelności. Należy bowiem pamiętać, że ważność samoistnej umowy przelewu zależy od istnienia ważnego zobowiązania. Nie można więc w sytuacji gdy zachodzi nieważność umowy będącej przedmiotem cesji zakładać, że poinformowanie wierzyciela pierwotnego odnosi skutek wobec pomiotu, który miał stać się cesjonariuszem. Do skutecznego przeniesienia wierzytelności bowiem w ogóle nie doszło, a to wobec nieistnienia pierwotnego zobowiązania / czyli umowy kredytu/. Niezasadnym są również argumenty dotyczące braku dowodów na doręczenie pozwanemu przesądowego wezwania do zapłaty, skoro pełnomocnik pozwanego na rozprawie w dniu 12 czerwca 2019r pośrednio potwierdził fakt otrzymania przez pozwanego wezwania do zapłaty. W końcu, należy mieć na uwadze, że przepis art. 102 kpc przyznaje sądowi uprawnienie o charakterze dyskrecyjnym i mimo iż zasadność skorzystania z niego jest objęta kontrolą sądu wyższego rzędu, ewentualna zmiana może być dokonywana tylko wyjątkowo, gdy w ocenie przeprowadzonej przez sąd niższej instancji można przypisać cechy dowolności (zob. postanowienie Sądu Najwyższego oz dnia 17 kwietnia 2013 r., V CZ 103/12, wyd. LEX nr 1341712 i przytoczone tam orzecznictwo). Takiej dowolności w przedmiotowej sprawie nie można przypisać, gdyż Sąd Rejonowy w swoim uzasadnieniu wymienił okoliczności, które skutkowały zastosowaniem art. 102 kpc.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 orzekł jak w pkt I postanowienia.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono w oparciu o przepis art. 98 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc i art. 397 § 2 kpc oraz na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 1 rozporz. Min. Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r w sprawie opłat za czynności adwokackie.